

Nr 392.

Av herr **Bäckman m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 271, angående lönereglering för domänverkets personal.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 271 angående lönereglering för domänverkets personal föreslås, att skogsingenjörer, som hittills i löneavseende varit likställda med jägmästare, härefter skola placeras två lönegrader lägre än jägmästarna.

Motiveringen för denna åtgärd är, att skogsingenjörernas arbetsuppgifter påverkas mindre än jägmästarnes av domänverkets allt starkare utveckling som affärsdrivande verk.

Kvalifikationer för dessa arbetsuppgifter skola dock förefinnas, eftersom det, enligt löneregleringskommittéen, »är önskvärt att övergång kan äga rum till jägmästarebefattningar».

Skogsingenjörernas hittillsvarande likställighet med jägmästarna torde vara grundad på följande av norrländska skogsvårdskommittén i sitt betänkande av den 16 mars 1912 anförda synpunkter:

Sid. 431. »Denna dubbla uppgift, förutan vilkens allsidiga tillgodo-seende ett godt resultat av lagstiftningen ej är att förvänta, och som i sig innefattar ej blott att skydda samhällets intressen mot obehörigt intrång från den enskilde medborgarens sida, utan även att tillgodose alla de berättigade anspråk, som denne kan uppställa i avseende på tillgodogörande av sin egendoms naturliga tillgångar, ställer stora krav på tjänstemännens personliga egenskaper. Ej mindre viktigt är, att de med de erforderliga egenskaperna utrustade tjänstemännen finnas att tillgå i ett antal, som svarar mot arbetets omfång. Möjligheten av att uppfylla detta villkor blir åter beroende av statsmakternas beredvillighet att tillgodose skogshanteringen inom den nu ifrågavarande vidsträckta landsändan. Inom ett område, där skogshushållningen och med den i samband stående näringar lämna levebröd åt den huvudsakliga delen av befolkningen, blir det emellertid av synnerlig

vikt att tillse, att såväl statens som ock den enskildes skogsägareintressen varda fullt tillvaratagna.»

Sid. 450. »Dessa skäl kunna sammanfattas sålunda: önskvärdheten av att åstadkomma en sådan fördelning utav arbetet inom skogsadministrationen, att det för båda slagen av skogsägare — staten och den enskilde — bästa arbetsresultatet ernås, vidare den berättigade fordran, som från den enskilde skogsägarens sida kan uppställas på, att de av staten stiftade skogslagarna tillämpas på ett sådant sätt, att kontinuiteten i skogshushållningen ej onödigtvis rubbas genom täta tjänstemannaombyten, och skogsägarens ekonomiska intressen, i den mån de bero av statstjänstemännens ämbetsåtgärder, bliva vederbörligen tillvaratagna, samt slutligen statens intresse av, att den enskilde skogsägaren kommer i åtnjutande av allt det understöd i form av sakkunnigt biträde, som kan bidraga till en stegrad intensitet uti vården av den i enskild hand varande skogsegendomen.»

Sid. 478. »Övergående till den i orterna anställda personalens avlöningsförmåner får kommittén såsom allmän grundsats uttala, att dessa böra vara avpassade efter samma måttstock, som de vid statens skogsförvaltning anställdes, så att skogsinspektörs, *skogsjörens* och tillsyningsmans bliva lika med resp. överjägmästares, *jägmästares* och kronojägares.»

Dessa skogsvårdskommitténs uttalanden torde fortfarande vara fullt hållbara.

Härtill må ytterligare anföras:

För skötseln av enskildas skogar tarvas naturligtvis samma forstliga insikter som för vården av statens skogar. Affärsmannaegenskaperna skola ju därjämte förefinnas även hos skogsingenjörer, även om dessa ej få samma användning för dem som jägmästarna. Men utom dessa kvalifikationer måste skogsingenjörerna, om de skola lyckas i sitt arbete, besitta personliga egenskaper, som förvärva dem skogsägarnes förtroende och sympatier. Det torde icke vara för mycket sagt, att dessa egenskaper mer än uppväga den bristande användningen av affärsanlagen. Det kan väl t. o. m. tänkas, att här åsyftade personliga egenskaper äro av den betydelse, att den som saknar dem väl kan vara jägmästare men ej skogsingenjör.

Vid valet av anställning är väl regeln att av platser med lika kompetenskrav väljas de, som äro bäst avlönade. Sannolikt är således att endast i kompetens underlägsna forstmän skulle komma att söka skogsingenjörsbefattningarna såsom lägre avlönade, eller skulle dessa platser i alla fall tagas endast med tanke på förflyttning till revir snarast möjligt.

Redan detta, att ett tätare ombyte av dessa befattningshavare skulle komma att bli regel, är en möjlighet, som måste undvikas.

Men framför allt måste varje som helst anledning till misstanke, att

de som givas uppdraget att sköta de enskildas skogar skulle besitta i ett eller annat avseende lägre kvalifikationer än statens egna skogstjänstemän, helt och fullt avlägsnas.

Likställighet i löneavseende mellan skogsingenjörer och jägmästare är för detta ändamål nödvändig, på grund varav härmed hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att skogsingenjör skall uppflyttas i 9 lönegraden, grupp C.

Stockholm den 8 april 1920.

<i>P. Alb. Bäckman.</i>	<i>Linus Lundström.</i>	<i>W. Bäckström.</i>
<i>N. E. Nilsson.</i>	<i>Ludwig Brännström.</i>	<i>Olof Jonsson.</i>
<i>Ernst Hage.</i>	<i>O. W. Lövgren.</i>	<i>F. E. Holmner.</i>
	<i>K. Bergström.</i>	
